

Иван Вазов
В изгнание

Приятели, вий не забравихте
прокудений беден поет,
в скръбта му го сам не оставихте,
сгряхте го с братски привет.

Изпитах аз тежки гонения
там, в моята родна страна.
Във чуждата – нови мъчения:
самотност, тъга, тъмнина...

О боже, защо туй страдание –
далеко от моя народ
да тлея в горчиво изгнание,
да влача печално живот?

Да крия от чужди сълзите си,
да чезна ненужен, нечут –
аз сила ли нямам в гърдите си
за работа честна, за труд?

Не свети ли ум под челото ми
и в мен не кипи ли кръвта,
не трябва ли вече живота ми
за нищо добро във света?

Ил няма кому подкрепление
духовно в бедата да дам,
да влея заря, пробуждение
в заспалите съвести там?

Напразно... А сърце прободено
копнее в чужбина и мре...
Не тебе се сърдя, о родино,
не ти ме отфърли, презре.

Ти пак ми разгръщаш обятия,
но ти си сама под ярем,
еднакви са наште проклятия,
под същите удари мрем.

Приятели – вий не забравихте

поета в таз тежка тъга,
да плаче от радост направихте
сърцето ми клето сега,

когато за дъх освежителен
копнее в тоз чужди преद्याл,
за братски привет ободрителен
от родна земя долетял.

Одеса, 1888

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8483>]